

МОЛОДИЙ КОМУНІСТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 24 (531)

Неділя, 25 лютого 1962 р.

Ціна 2 коп.

ЗВЕРНЕННЯ

Центрального Комітету Всесоюзної
Ленінської Комуністичної Спілки Молоді
ДО ВСІХ МОЛОДИХ ВИБОРЦІВ

Зустрічі з кандидатами в депутати

ГОЛОВАНІВСЬК. Сотні трудящих району зібралися на зустріч з кандидатом у депутати до Ради Національностей Верховної Ради Союзу РСР по Кіровоградському виборчому округу бригадиром тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району двічі Героєм Соціалістичної Праці Олександром Васильовичем Гіталовим.

Один за одним піднімаються на трибуну бригадир тракторної бригади колгоспу імені Кірова Герой Соціалістичної Праці Т. Колодійчук, голова колгоспу «Червона комуна» т. Мазурак, голова завкому профспілки Перегонівського цукрокombінату т. Нагорний, секретар райкому партії т. Дугаренко та інші. І перші їх слова звернуті до рідної Комуністичної партії, яка веде країну переможним шляхом до комунізму. Вони розповіли про життєвий шлях і громадську діяльність О. В. Гіталова, про трудове піднесення, що зараз панує серед робітників і колгоспників в зв'язку з підготовкою до виборів.

На зборах виступив кандидат у депутати до Ради Національностей О. В. Гіталов. Він висловив широкі подяки виборцям за виявлене йому високе довіря і запевнив їх, що не пошкодує сил у боротьбі за виконання Програми КПРС.

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬК.

Молоду доярку колгоспу «Росія» Ульянівського району Героя Соціалістичної Праці Людмилу Ананію Музику виборці Новоархангельського виборчого округу назвали своїм кандидатом у депутати до Ради Союзу. Позавчора Л. Музика зустрілася у Новоархангельську з своїми виборцями. Кандидат у депутати гаряче подякувала виборцям за високе довіря і запевнила їх, що буде самовіддано служити інтересам народу, віддасть всі свої сили в боротьбі за виконання Програми партії.

На зборах виступили медсестра райлікарні т. Редько, голова колгоспу імені Леніна т. Поперечний, працівниця районного відділення «Сільгосптехніки» т. Томак, секретар райкому КП України т. Шорін та інші. Вони закликали виборців віддати 18 березня свої голоси за кращих синів і дочок радянського народу.

Святкування Дня Радянської Армії і Флоту

22 лютого в приміщенні обласної філармонії відбулося урочисте засідання Кіровоградської міської Ради депутатів трудящих разом з представниками партійних, радянських і громадських організацій, присвячене 44-м роковинам Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. В залі — робітники і робітничі, представники інтелігенції, воїни радянських Збройних Сил — всього близько тисячі чоловік.

Урочисте засідання відкриває голова виконкому міської Ради т. Кучугурний. З промовами, присвяченими Дню Радянської Армії, виступили офіцер місцевого арізіону т. Устинов, бригадир колективу комуністичної праці заводу «Червона зірка» т. Васильєва, викладач педінституту т. Чикін, секретар міському комсомолу т. Сокурєнко, секретар міському партії т. Валєвський. Учасники урочистого засідання з великим піднесенням прийняли вітальні листи ЦК КПРС та ЦК КП України. Після засідання відбувся святковий концерт.

Радісні зміни

ДОВГИМИ зимовими вечорами в хатах робітників Люшневатського відділку Ульянівського буряко-радгоспу проходять жваві захоплюючі бесіди про наступні вибори у Верховну Раду СРСР. Тем агітаторам не бракує, а фактами чудової радянської дійсності багате саме село. Яким воно було раніше і яким стало тепер? Колись поміщицька земля належить нині відділкові радгоспу, в якому ведеться планове культурне господарство. Праця робітників тут високо оплачується. Наприклад, доярки Ганна Лісова, Валентина Кіфорокко, Марія Мазур та інші щомісяця заробляють по 70 — 95 карбованців. Платня у телятників Петра Іщука і Людмили Кондратюк становить в середньому на місяць 150 — 200 карбованців. Чи ж це не яскравий доказ доброї матеріальної забезпеченості робітників?

Про все це я і розповів нещодавно виборцям в одній з бесід. Щоправда, в основному говорили воки, говорили схвильовано і ділились думками про те, як успішніше втілювати в життя величну Програму.

Л. УЛІЧ,
агітатор.
Ульянівський район.

ВЕЧІР молодого виборця

ДНЯМИ в Олександрійському районному Будинку культури відбувся вечір молодого виборця.

З лекцією «Моральний кодекс будівника комунізму» виступив секретар райкому ЛКСМУ М. Шкурат. Про підготовку та проведення виборів до Верховної Ради Союзу РСР розповів секретар райвиконкому М. Ф. Безродний. Перед молодими виборцями виступили товариші, які вперше віддають свої голоси за кандидатів блоку комуністів та безпартійних, — учень Олександрійського училища механізації сільського господарства № 1 Олександр Первиненко та студентка третього курсу сільськогосподарського технікуму Лідія Піскова.

В перервах організувалися ігри, танці. Вечір закінчився концертом художньої самодіяльності районного Будинку культури.

Т. НЕЛЬПОВА,
інструктор Олександрійського райкому ЛКСМУ.

до найвищого органу влади нашої Батьківщини — до Верховної Ради СРСР.

18 березня радянські люди прийдуть до виборчих урн, щоб віддати свої голоси за кандидатів нерушимого союзу комуністів і безпартійних — кращих синів і дочок нашого народу.

Підготовка до виборів у Верховну Раду СРСР відбувається в обстановці всенародного політичного і трудового піднесення. Нинішні вибори — перші після історичного ХХІІ з'їзду КПРС, який озброїв партію, весь радянський народ великою Програмою побудови комунізму в нашій країні, програмою, яка вказує шлях всьому людству в світле майбутнє. Ця програма вже втілюється в життя, вона відповідає найзаповітнішим бажанням усіх радянських людей.

Після попередніх виборів минуло чотири роки. Радянський народ за цей час зробив новий крок вперед по шляху до комунізму. Вся діяльність Комуністичної партії і Радянського уряду спрямована на неухильне піднесення економіки, науки і культури, підвищення добробуту народу, дальший розвиток Радянської держави і соціалістичної демократії, зміцнення миру в усьому світі. Подолавши шкідливі наслідки культу особи і розгромивши антипартійну групу фракціонерів, партія здійснила великі, справді революційні заходи в господарському і культурному будівництві, відкрила широкий простір для творчості народних мас.

Успішно виконується семирічка. Найпотужніші в світі електростанції і домни-гіганти, тисячі кілометрів електрифікованих сталевих магістралей, заводи-автомати, зростання енергозоброєності сільського господарства — все це вагомий вклад в будівництво матеріально-технічної бази комунізму. Тільки за один минулий рік у нас випущено промислової продукції майже стільки ж, скільки за всю першу післявоєнну п'ятирічку.

Нових вершин досягли радянська наука, техніка і культура. Найвидатнішими науково-технічними досягненнями соціалізму постали перед усім світом польоти в космос Юрія Гагаріна і Германа Титова. Не можна не пишатися тим, що саме радянські люди проклали людству шлях у космос.

В усьому цьому — велика частка праці нашої молоді. Радянському народові і його молодому поколінню випало велике щастя: своїми руками спроруджувати прекрасну будову комунізму і жити в ній.

Комунізм не прийде сам собою, він створюється самовідданою працею мільйонів. Зроблено вже немало. Але радянські люди не звикли зупинятися на досягнутому. Велика мета вимагає і напружених зусиль.

Юнаки і дівчата!

Ширше розгорнемо соціалістичне змагання! Порадуємо Батьківщину новими трудовими успіхами: дамо понад план тисячі тонн металу, вугілля, нафти, збільшимо виробництво предметів народного споживання. Будемо ще наполегливіше добиватися вищої продуктивності праці, поліпшувати якість виробів, економити матеріали, паливо, електроенергію.

Докладемо всіх сил, знань, щоб уже в нинішньому році значно збільшити виробництво продуктів харчування. Боріться за краще використання кожного гектара землі і підвищення культури землеробства, за круте піднесення тваринництва, приєддайте у зразковий стан техніку! Хай кожний молодий трудівник оволодіє передовим досвідом знатних майстрів сільського господарства. Справа честі сільської молоді взяти активну, найбезпосереднішу участь в боротьбі за високий врожай, за збільшення виробництва сільськогосподарських продуктів.

Смливих звершень, натхненної праці, гідної нашого чудового часу, чекає радянський народ і від молодих представників радянської інтелігенції: вчених і інженерів, лікарів і вчителів, агрономів, письменників і діячів мистецтва.

Молоді воїни, які охороняють мирну працю радянського народу, покликані ще наполегливіше оволодівати бойовою майстерністю, разом з усім радянським народом кріпити обороноздатність нашої країни.

Трудящі нашої Батьківщини мають найширші політичні і соціальні права, про які люди праці в капіталістичних країнах можуть тільки мріяти. Радянські юнаки і дівчата не знають, що таке експлуатація людини людиною, безробіття. Вони, як і всі радянські громадяни, мають право на працю, освіту, участь в управлінні державою на відміну від своїх ровесників, які проживають в країнах капіталу.

В США — найбагатшій капіталістичній країні — п'ять мільйонів працездатних громадян не можуть знайти роботу і змушені разом з своїми сім'ями ледве жити. Пустим звуком там лишається для трудящих і «право на освіту»: навіть за офіційними даними вісім мільйонів дорослих американців вважаються фактично неписьменними. А щоб одержати диплом спеціаліста в США, треба сплатити за роки перебування у вищому навчальному закладі 4—6 тисяч доларів. Ця величезна плата не по кишені трудящим.

У нас перед молоддю широко розчинені всі двері: тільки не лінуйся, будь наполегливим, стараним. Освіта в нашій країні безплатна. Кожний четвертий радянський громадянин вчиться. Ми випускаємо в три рази більше інженерів, ніж США.

Швидко зростають у нашій країні суспільні фонди споживання: в 1961 р. виплати і пільги населенню з суспільних фондів становили понад 26 мільярдів карбованців. Це значно перевищує весь бюджет нашої держави в 1940 році. А скільки сімей щороку одержують нові впорядковані житла! Майже чверть усього населення Радянського Союзу відсвяткувала новосілля протягом останніх п'яти років.

Юнаки і дівчата Радянського Союзу!

Наближається урочистий і радісний день — вибори до найвищого органу влади нашої Батьківщини — до Верховної Ради СРСР.

В міру просування до комунізму радянські люди матимуть у своєму розпорядженні все більше матеріальних і духовних благ, створених їх працею. Все в ім'я людини, все для блага людини — в цьому найвищий смисл діяльності партії, комуністів і радянського уряду.

З особливою турботою Комуністична партія ставить перед собою завдання, приділяючи неослабну увагу її вихованню, освіті, моральному і фізичному розвитку.

Молодь у повній мірі користується всіма благами радянського суспільства. Вона повсякденно відчуває благодійний вплив зростання суспільних фондів споживання, зменшення тривалості робочого дня, послідовного скасування податків.

Разом з створенням матеріально-технічної бази комунізму розвиваються і міцніють у нашій країні комуністичні суспільні відносини. Ніколи ще ідейно-політична єдність радянського суспільства не була такою міцною, монолітною, як тепер. Народи нашої країни — одна дружна сім'я, що живе спільними прагненнями й інтересами. Наша молодь виховується в дусі пролетарського інтернаціоналізму, братерської дружби з молоддю всіх соціалістичних країн, в дусі поважання до всіх народів — великих і малих, в дусі співробітництва з юнаками і дівчатами всієї земної кулі в ім'я миру і прогресу.

У нашій загальнонародній державі молодь бере активну участь в керуванні всіма справами суспільства. Більше чотирьохсот тисяч наших ровесників — депутати Рад. Багатьом молодим людям довірені у нас командні пости в промисловості, сільському господарстві, науці, культурі. Мільйони юнаків і дівчат ведуть велику громадську роботу в комсомольських і профспілкових організаціях, спортивних товариствах, народних дружинах.

Цілі нашої рідної партії і радянського народу прекрасні і благородні. Ми будемо найсправедливіше суспільство — комунізм, який утверджує на землі Мир, Працю, Свободу, Рівність, Братерство і Щастя всіх народів!

У здійсненні цього грандіозного завдання партія відводить логічну роль комсомолів, всієї молоді нашої країни. Згадаймо запалюючі слова Програми КПРС: «Партія розглядає молодь як будівничу, творчу силу в боротьбі радянського народу за комунізм». Що може бути ширшим і почеснішим від цього! Про комунізм протягом століть мріяли передові уми, за нього боролися, не шкодуючи себе, кращі сини людства, з мрією про комунізм йшли на штурм Зимового наші батьки. Додержуючи героїчних традицій революційної боротьби старшого покоління, оволодівають великими ідеями марксизму-ленінізму, молодь виявляє комуністичну свідомість і діловитість, безмежну відданість рідній партії і народові.

Молоде покоління розуміє, що висоти комунізму можна взяти тільки наполегливою працею. Мільйони юнаків і дівчат докладають усіх своїх сил і знань, оволодівають передовим досвідом, щоб дотроково завершити виконання семирічного плану. Вони піднімають щільну, їдуть на будови Сибіру і Далекого Сходу, їдуть в тайгу, в гори, пустині, щоб відкрити багатства надр і швидко ставити їх на службу суспільству. Вони завжди там, де потрібні їх дужі руки і палкі серця. Сотні тисяч юнаків і дівчат удостоєні високого звання ударника комуністичної праці.

В активному здійсненні Програми Комуністичної партії молодь бачить свій патріотичний обов'язок. Яскравим і запалюючим прикладом для радянської молоді є кипуча діяльність нашої партії, її бойового штабу — Ленінського Центрального Комітету на чолі з вірним лідером — Микитеном Сергійовичем Хрущовим.

Минуле чотириріччя вимагало величезних зусиль у боротьбі за мир. Додержуючись принципів ленінської політики мирного співіснування країн з різними соціальними системами, Радянська держава послідовно і наполегливо виступає за розрядку міжнародної напруженості, за встановлення міцного миру на землі, зміцнення дружби і співробітництва між народами. Мир в ім'я творення, мир в ім'я щастя всіх народів — цей генеральний курс зовнішньої політики Комуністичної партії і Радянської держави завоював визнання і глибоку вдячність усього прогресивного людства.

Дорогі товариші! Молоді виборці!

Центральний Комітет Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді закликає усіх комсомольців, усіх юнаків і дівчат пажо відгукнутись на Звернення ЦК КПРС до всіх виборців, гідно зустріти вибори до Верховної Ради СРСР. ЦК ВЛКСМ закликає молодих виборців взяти діяльну участь у виборах і віддати свої голоси за кандидатів народного блоку комуністів і безпартійних.

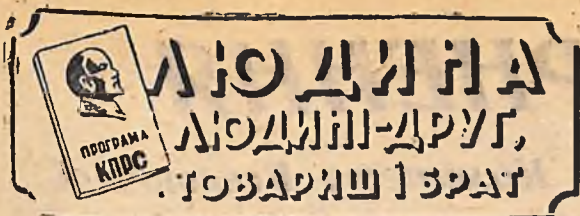
Голосуючи 18 березня разом з усім народом за нерушимий союз комуністів і безпартійних, молоде покоління голосуватиме за програму побудови комунізму в нашій країні, за дальше зростання могутності Батьківщини, торжество радянської демократії, за мудру політику Комуністичної партії, за своє світле майбутнє.

Новими чудовими ділами, новими успіхами в праці і навчанні зустрінемо вибори до Верховної Ради СРСР!

Молоді виборці! Всі на вибори! Віддамо свої голоси народним кандидатам блоку комуністів і безпартійних!

Слава нашому молодому поколінню, поколінню будівників комунізму!
Хай живе Радянська Вітчизна!
Хай живе наша рідна Комуністична партія, яка веде радянський народ до торжества комунізму!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВСЕСОЮЗНОЇ
ЛЕНІНСЬКОЇ КОМУНІСТИЧНОЇ СПІЛКИ
МОЛОДІ.

ЗВИЧАЙНА ІСТОРІЯ

ПОДВИГ... З цим словом пов'язана уява про героїчні вчинки наших воїнів і партизанів під час Великої Вітчизняної війни, про славі діла перших космонавтів, будівельників і цілинників, шахтарів і колгоспників. Але з кожним днем зростає комуністична свідомість радянських людей і все більше і більше здійснюється на наших очах простих, звичайних подвигів, яких часом ми й не помічаємо.

Людина дає свою шкіру обгорлому товаришу, юнак кидається під поїзд, щоб врятувати дитину, дівчина, почувши крик про допомогу, пірнає у крижану воду... Та й хіба може бути інакше? Мабуть, таким же звичайним декому здається і випадок, про який я збираюсь розповісти.

Бригада артистів Кіровоградської філармонії щойно закінчила концерт в колгоспі імені Петровського. Глядачі гаряче дякували виконавцям, а на них чекав такий зворотний шлях, що про нього і думати не хотілося. Дорогу від районного центру Петрового до колгоспу настільки розквасило, що на концерт автобус з артистами вів на буксирі трактор. А назад?..

Не хвилюйтесь, друзі, — заспокоїв нас голова колгоспу. — Доїдете нормально. Незабаром до приміщення клубу під'їхав трактор. У декого виник сумнів: чи зможе колісний трактор пройти по такому болоті? Але водія гусеничної машини не вдалося знайти дома, тому довелося ризикувати.

В кілометрах трьох від села автобус забуксував. Всі спроби витягнути машину з багнюки ні до чого не привели.

— Доведеться повертатися за гусеничним трактором, — сказав один з наших провідників. — Ви зачекайте, ми скоро повернемося.

Година ночі... Холодно, сирі.

— Чекайте, придуть, — іронізували окремі артисти. — Будуть вони серед ночі шукати тракториста...

Частина чоловіків вирішила добиратися до райцентру пішки. Але ліліпути і жінки навідріз відмовились від такої «подорожі». Тим більші, що на землю опустилися туман і в своїй імлі зовсім заховав шлях.

— Гаси світло! Лягай спати! — почувлась бадьора команда.

І раптом — виразне торохотіння мотора і кризь туман — далекий, ледь помітний вогник. Через кілька хвилин під'їхав знайомий нам хлопець. Розповів, що затримався, бо довго не міг завести гусеничного трактора.

— Ніколи не водив його, — нілковіючи пояснив тракторист.

Велику мужність і благородне серце потрібно було мати, щоб пожертвувати своїм відпочинком і у таку погоду буксирувати автобус. Кілька разів обривався трос, люди, стоячи по коліна в болоті, знову чіпляли його, і машина рухалась далі. Був момент, коли в густому тумані автобус занесло, і одне його колесо повисло над прірвою. Та шоферу Павлу Іщенко і нашим добровільним помічникам вдалося ліквідувати небезпеку.

До Петрового ми добрались о п'ятій ранку. Щиро дякували хлопцям — комсомольцям. І тільки на другий день згадали, що не запитали його прізвища. А цей тракторист зробив звичайний, навіть непомітний, але подвиг. Спасибі тобі, друже!

Л. ЛИТВИНОВА, артистка Кіровоградської обласної філармонії.

Від редакції: Вчора ми зв'язалися по телефону з колгоспом ім. Петровського. Працівники контори артілі добре пам'ятають про приїзд артистів філармонії. Розповіли вони нам і про те, з якими труднощами вдалося відправити колектив до Петрового.

— А як прізвище тракториста? — запитали ми.
— Валентин Фізінков.

Повернувшись зі служби солдат Володимир Кременецький. Прийшов на завод «Червона зірка». Почав оволодівати спеціальністю слюсар-модельника. Бути учнем у бригаді Володимира Лазаренка приємно: увагою і турботою хлопці оточать, кожен прагне поділитися своїми знаннями, майстерністю. Справжній педагог! Всі вчать. Зараз Володимир — чудовий майстер своєї справи. Він навчає вже інших.

У жовтні минулого року в бригаду прийшов учнем Леонід Галюк. Зустріли його радо. Володимир Кременецький і Леонід Макаренко охоче вчили хлопця, передавали «секрети» своєї майстерності. Л. Галюк вже теж працює самостійно.

Так і передається робітнича естафета вміння і майстерності. Ще в 1960 році бригада комуністичної праці з модельної дільниці інструментального цеху заводу «Червона зірка» заклікала всі бригади підприємства безкоштовно навчати учнів. Сотні юнаків і дівчат навчили робітники різним спеціальностям за починком бригади В. Лазаренка.

На знімку: слюсар-модельник Володимир КРЕМЕНЕЦЬКИЙ (зліва) перевіряє роботу Леоніда ГАЛЮКА.

СИДІЛИ хлопці на дошках в одній з кімнат на другому поверсі споруджуваного будинку. Смалили цигарки, тепіпали ногами у першому поверсі, бо стелі ще не було, і дивилися на Андрія. Вони думали про нього і думали про того, хто заселив ось цю кімнату.

— В бога вірую ще з дитинства... Винзу обідають муляри. Вони розмовляють, і їх мова гучно розкошується від парадного під'їзду (поки що його немає, але буде) аж сюди. Порожнеча будинку дає хороший резонанс, а голос Андрія звучить глухо і вогко і наче здалеку.

Хотів ще сказати, що, коли служив в армії, похитнулась була його віра. Та навіщо? Адже тоді він припустився помилки, а згадав про неї неприємно.

А хлопці сміються цигарки і дивляться на блідого Андрія.

— Кінчилась служба — одружився. Згодом і діти з'явилися. Дуже важко було спочатку, а потім ще нещастя докидало. Обминули мене увагою, непотрібен я їм був з своїм горем.

Розповідає Андрій з боєм про черствих людей, а коли називає «братів і сестер», очі його променяться.

Хлопці міркують над тим, що варто було крихти звичайної людської теплоти, щоб збудити, збунтувати це проміння. Та ж вчасно її не проявили й іскру в душі людини викресали десяткою м'ятих карбованців і щедрих посулами на райське життя поза мирською суетою.

Хлопці думають над тим, що трудяга Андрій Бабій є членом найкращої в управлінні будівельної бригади і є членом найліпшої секти євангельських християн-баптистів. Серед друзів по роботі він найстарший за віком, серед «братів і сестер» — наймолодший.

— Як же надалі думаєш, Андрію?
— Ніхто з наших не переконав мене у своїй правоті. Ви заблуджуєтесь...

Бригада стає до роботи, і Андрій, блідий, стає до роботи. Полощеться сліпучою синявою небо, і треба чомусь доводити чоловікові, що ніжне і величне небо справді є ніжним і величним, і сяйне сонце справді є сяйним.

Хороший настрої Івана Степаненка зіжмаканий, бригадир сунується, а тут ще з оком щось трапилось. Дмухнув вітер, кураву на подвір'ї згрів, закучерявив та й жбурнув цілий оберемок Степаненкові в обличчя. В око пилина попала, і бригадиріві навколишня краса не краса, глипає, лається, а, крім чорновини, нічого не здріє. Підійшов до Бабія, хустинку йому дав:

— Витягни. Проклята пилина...

Винудив те маленьке горе Андрій з бригадирівого ока, а Степаненко все ще супить — маленька пилина, а через неї і на сонці плями побачив. В житті ж їх легше знайти, бо ще зустрінеш в ньому холодну байдужість і інколи поруч не опиниться людина, щоб розтопити її.

ОСІНЬ закосичує в багрець землю, притрушує все сріблом інію і коливається ранковою прохолодою, свіжою, наче вода з криниці.

Хлопці те повітря жадібно п'ють, а воно наче б і не прохолоджує, бо завдання висунуто перед ними вельми гаряче: в найкоротший строк збудувати кукурудзосушарку. Прокідалися злинкачани, по селу вже розгулювався жвавий цюкіт сокир. Багато знали тут роботаги, самі не з ледачкуватих, а таких, як ці, з Кіровограда, ще не було. І не тільки руки в них спритні — досить побувати увечері в клубі — ото витанцюють хлопці. Лише один з міських — невисокий, широкоплечий — постійно сидить десь у кутку, мовчанку чаїть і байдуже спостерігає, як гуляння хороводиться. «Певно, жонатий чи взагалі відлюдкуватий», — гадали дівчата. Все ж, було, зачіпали тихою, припрошували до танцю, він червонів і відмовлявся.

А партнери їх сипали жартами, підморгували і нишком на отого в кутку косили. Це ж на цілий місяць розлучився Андрій з «братами і сестрами», залишився його молитвенний корінь без живлення. Кожного разу хлопці беруть його з собою в клуб — як-не-як, а врешті-решт повинна в Андрія до чогось цікавість викликатись.

Гадали хлопці довго, в який спосіб товариша з багна витягнути.

ЗАХВОРИВ якимось Анатолій Захаров. Хлопці вирішили провідати його, не відмовився і Андрій. І, коли прийшли до друга, враз заклопотався Бабій — в кімнаті прибрав, за ліками збігав, на додачу солодощів накупив. Та все мовчки. Помітили це старання хлопці і через кілька днів обрали Андрія в побутову комісію. Протестував він дуже, але одностайність голосів перепинила ту незгоду. Стало в Андрія турбот чимало. Часто доводиться ходити додому до «грішників». Хочеш не хочеш — придивлявся, як вони живуть, чим після роботи займаються. «Брати» дізнались, умовляли відмовитись від цих обов'язків, і Андрій не знав, що робити, боявся відлучитись від друзів. Тоді один «брат» не стримався, став лягати Андрія, та зовсім по-мирському і щиро, солоними словами.

У відповідь Бабій вперше розлютувався і зо зла оце і залишився сьогодні на концерті. Тільки-но відбулись збори передових молодіжних колективів міста, і секретар міськомкому комсомолу хвалив бригаду Івана Степаненка. А опісля, значить, концерт.

Повертався Андрій додому не так уже й незадоволений — що красиво виступали артисти, то красиво.

БУЛО весело. Заливався баян, і хлопці, скуштувавши по чарці, не могли всидіти спокійно за столом.

Друга виряджали в армію, і зібрались всі члени бригади, і хміль в голові розворушився.

Андрій спостерігав і кріпився. Довго кріпився. А потім підсів до нього Юрко Швець. Випивши вином дві чарки. Одну прямо увіклав Андрієві в руку. — Пий...

НАРИС

Дивак Юрко. Де ж це видано, щоб комсомолець, сумлінний виробничник та підбивав на згубне зйїля непитушого? Певно, немало він вже вихилив.

Було дуже весело, а в душі Андрія — нерозбериха і скрута. Поставив чарку, згадав пресвітера, який не раз топив свої гріхи «во хмелю». Спливли в пам'яті й інші «брати». Андрій відшукував у них щось хороше і не міг відшукати. А в бригаді хороші хлопці, спеціалісти свого діла. І всього їм мало — додатково професіяни столярів і мулярів оволоділи, майже всі навчилися радісно. А хіба Андрій не

вчаються заочно і живуть радісно. А хіба Андрій не має права на радість?

А Юрко приставав:
— Андрію, заради нашої дружби... Не зичу ж тобі зла...

Надпив свою чарку Юрко, Андрій, дивлячись на нього, процідив крізь зуби терпку рідину.

Хлопці схвально захитали головами, і знову було дивно: передова бригада торжествувала з того, що її непитуший член вперше випив.

І через те, що чарка була першою, Андрій вперше в житті відчув сп'яніння.

Потім співали пісень. І «Марічку», і «Розпрягайте, хлопці, коні», і «Я люблю тебе, життя».

А коли хтось запропонував заспівати «Верховину» і хлопці затаїли думим хором, вплив свій голос і Андрій. Ця пісня йому вельми подобалась, а він чомусь виконував її тихо і несміливо.

СЬОГОДНІ Андрій лежить у недугу. Андрієві нудно. Він дістає з тумбочки вагомі «Євангеліє», Поголі гортає сторінки. Раптом ступають у двері, і Андрій хутко коває розкрити книгу під подушку. Наче злякався.

Входять бригадир, Леонід Карпушенко, Анатолій Гурський, інші хлопці.

Вони розсідаються на стільцях, розгортають великі пакунки.

На тумбочку лягають книги, на підлогу стрибать гумові заєць, олень — для дітлахів.

— Та що ви... — ніяковіє Андрій. — Я завтра в бригаду прийду.

— І не збирайся. Спочатку видужати треба.

— Сил набирайся...

— А надалі пам'ятай, що хворіти в нас не модно. Доведеться нам всім спортом по-серйозному зайнятися.

Наперевій говорять хлопці. І звідки в них стільки уваги і тепла, і не роздаровують вони його скупими подарунками, а просто, якимось буденно розкльопають навколо себе.

ОБІДНЯ перерва. Хлопці впоралися з бутербродами, сидять на дошках в одній з кімнат споруджуваного будинку. Хлопці сміються цигарки, поспускали ноги в третій поверх, бо стелі ще немає, слухають Андрія.

— Сьогодні поговоримо про нашу трудову передвборну вахту...

Хлопці сміються цигарки, уважно слухають Андрія. Тямовито розповідає. Ще б пак — він же найстарший серед них за віком, він же член комсомольсько-молодіжного колективу комуністичної праці...

Бригада стає до роботи, і Андрій стає до роботи. Полощеться сліпучою синявою небо, і далі на обрій — тирлує вітер білопінне хмаровиння.

Олексій ЛАДАН.

ДОРОГІ ЛЮДИ

УЯВІТЬ собі людину, обличчя якої вкрито страшними чорними плямами. Пережожі при зустрічі з нею зупиняться і довго дивляться услід... Кожний недуг — важке лихо, але так звана Аїсонова хвороба досить часто приводить до смертельних наслідків.

У надзвичайно призначеному фізичному і моральному стані я потрапила в гематологічне відділення Кіровоградської обласної лікарні. В кабінеті ендокринолога мене зустріла привітна молода жінка. Я настільки була переконана в безнадійності лікування, що навіть не хотілося відповідати на запитання. Але увага, теплота Людмили Іванівни Жабо вселили в мене надію на одужання. На все життя запам'ятається мені ласкавий голос лікаря:

— Не плачте, — умовляла вона мене. — Ви залишитесь у нас, зробимо загальний огляд і почнемо лікувати. Незабаром ви знову відчуєте себе здоровою.

Важко словами висловити всю вдячність черговій сестрі В. Шадурській, нянечкам М. Ніколасів і Г. Трофімовій за їх справжнє материнське піклування про мене. Вони з усіх сил прагнули хоч чимось допомогти мені.

Т. ЩЕПОТЬЄВА, м. Новоукраїнка.

МОЛОДИЦА ДЛЯ ДІВЧИН

ПОДВИГ КОЛГОСПНИЦІ

ЦЕ БУЛО в грудні 1942 року. Війська Південно-Західного фронту вели тяжкі бої на Дону. За хутір Золотовський Милютинського району Ростовської області билася підрозділ 22-ї бригади, якою командував підполковник Треєв.

Населений пункт кілька разів переходив із рук в руки. Важко було вчасно винести з поля бою поранених. Про них взяли на себе піклування жителі хутора.

Літня колгоспниця Векла Костянтинівна Краснікова підбрала вісім поранених і скочила їх у своєму льосі.

18 лютого 1943 року Військова Рада Південно-Західного фронту від імені Президії Верховної Ради СРСР нагородила Веклу Костянтинівну Краснікову орденом Червоної Зірки.

Я вирішив поцікавитися післявоєнною долею цієї чудової радянської селянки. Написав їй листа. Вона мені відповіла. Веклі Костянтинівні уже більше 70 років, але почуває вона себе добре, виховує онуків.

Хоч і багато років минуло з тих пір, як їй довелося рятувати поранених радянських воїнів, але події того грізного часу вона добре пам'ятає. Не знає тільки прізвищ тих семи бійців і лейтенанта, яких ховала у льосі.

«Де то вони, мої соколики? — пише вона. — Подивилася б я на них зараз, нарадувалася...»

І. ГУДИРЕНКО.

ЛИРИЧЕСКОЕ

Таких не встречал я, таких я не видел, посмотришь — ну, право, дитя.

Скажи что-то в шутку, и долго в обиде Ты ходишь, всплыв не шутя.

В тебе и обман, и нескртытая подлость приюта в душе не найдут. Ведь ты сохранила до зрелости робость, которую детством зовут.

Вот здесь, на этом самом месте, у двух дорог, в молчаньи строгом мы простояли долго вместе и передумали о многом. Здесь на рассвете мы простились, похоронив души тревоги, но наши судьбы вновь скрестились, как эти две больших дороги.

Александр ЧЕРНЕЦКИЙ.

Ух звикли в Хащеватому бачити нерозлучними. Бо такі справді сестер, як-то кажуть, і водою не розіллени. Разом закінчували школу (за однією партою сиділи), разом йшли на ферму, разом вступали в Білоцерківський сільськогосподарський інститут.

А в минулому році разом переживали незабутні: обидві стали членами партії. І зараз служать дівчата прикладом для всіх. Люда, зобов'язавшись надіти від кожної корови по 2.650 літрів молока, вже має по 391 літру. Не набагато відстала від неї й Катерина.

Люблять дівчата і громадську роботу: Людмила — агітатор у колгоспі, а Катя — секретар комсомольської організації, обрана делегатом XIV з'їзду ВЛКСМ.

На знімку: доярки колгоспу «Україна» Гайворонського району (зліва направо) сестри — Катерина і Людмила ЗАХАРЕНКО.

Щоб бути красивою

(Поради народної медицини)

Шкіра набуває бархатного, матового кольору, якщо мити обличчя в наварі квітів деревію (кровошник, тисячолітник) в суміші 1:3 по вазі квітів ромашки.

За кілька годин до вечоринки, перед виходом з дому, на обличчя накладають марлю, змочену в суміші сирого жовтка яйця, меду, мигдального масла і міцного настою ромашки. Така маска надає шкірі обличчя красивого матового кольору і робить її гладенькою.

Щоб надати волоссю темного кольору, мийте голову в міцному відварі листя волосського горіха.

Веснянки на обличчі і руках виводять щоденним двократним (вранці і ввечері) змиванням обличчя соком із листя нагідок, змішаним в рівних дозах з соком лимону, ягід смородини і мигдального масла.

Для зніснення веснянок також користуються соком з лимону, змішаним з міцним відваром кореня петрушки городньої. Змивають обличчя вранці і ввечері.

При випадінні волосся мийте голову 3 рази на тиждень у відварі аїра тростинного (лепеха, татарське зілля, шувар) і лопуха (реп'яшок, дідовник), взятих в рівних дозах. Ніколи додають ще пару жмень шкляк хмелю.

Випадання волосся і лупиня голови можна позбутися, якщо мити голову три рази на тиждень у міцному відварі із суміші листя кропиви жалкої і листя мати-мачухи (підбіл), взятих порівну.

Щоб позбутися смуглявості обличчя, слід виватися відваром петрушки.

Весела мотоциклістка

ЖІНОЧИЙ зал перукарні на Московському проспекті в Ленінграді. Чекають своєї черги, жінки коротають час в розмовах.

— Ви вчора бачили телепередачу? — звернулася кокетлива блондинка до своєї сусідки. — Я подивилася один заїзд мотоциклістних гонок на льоду і виключила телевізор. Ніякі нерви не витримують.

— Ну, добре, коли ще чоловіки, — відгукнулася брюнетка. — Яке ж було

моє здивування, коли коментатор оголосив: «Перемогла Капітоліна Вострякова». Виявляється, там і жінки брали участь. Але скажіть мені: що залишають від жіночості шлеми, шкіряні штани і чоботи? Уявляю собі, які це страшенні!»

Майстриня, яка працювала за найближчим кріслом, з каштановим волоссям і веселими очима, поклатла на мрамуровий столик ножниці і заразливо розсмія-

лась. Вибачившись перед клієнткою, вона повернулася до співрозмовниці:

— Ну, невже я дійсно така страшна?

В залі на кілька хвилин стало тихо. Нарешті брюнетка пролетітала:

— Так ви і є Вострякова?..

Так, це дійсно була Капітоліна Вострякова — жіночий перукар, одна з найздібніших і сміливих мотоциклістських чемпіонка Радянського Союзу.

3 творів, надісланих на конкурс

Микола СТОЯН (ОПОВІДАННЯ)

ВИ БАЧИЛИ, як у осінньому небі летить журавлиний ключ?

Попереду ключа — завжди найсильніша, найдосвідченіша птіця, що веде у далеку дорогу своїх крилатих друзів...

І у правліні, і у всій артілі хвилювалися: ланкова Олена Павлівна Можна, Герой Соціалістичної Праці, йшла на пенсію. Вона й так довго трималась... А роки, і старість, і давня хвороба взяли своє, і вона йшла на спочинок, залишаючи працю...

Хто ж поведе ланку до нових перемог? Хто прийме від Олени Павлівни естафету? Хто підхопить її торжествуючу пісню?

В ланці двадцять п'ять жінок і дівчат, двадцять п'ять різних облич, постатей, характерів, та у всіх одна вдача — горіти в труді. Але голова колгоспу бідкається, і, скрипівши серце, не раз сам собі говорить, що такої ланкової, як Олена Павлівна, — не знайти... А люди ждуть її слова, ждуть, що скаже вона... І вона перебирає в думках своїх подруг, згадує радощі й горе, перемоги й поразки, бурхливі і незабутні дні, місяці, роки... Двадцять п'ять... Вже небагато залишилось в колгоспі таких, як вона, що ще у двадцять дев'ятому, піднявши вгору правницю, голосували за колективізацію. Майже з усіма зводила артіль із руїн після важкої війни... І є й наймолодші, не дочка, а внучка її. І з них одна, ота, зовсім юна, мов вранішня палаюча хмарка, мов перший сонячний промінь...

ТРИ роки тому в ланку прийшла Іринка, прийшла прямо із школи, з десятого класу. Вона не рвалася в місто, в інститут, в неї хворіла мати, а батько загинув у Вітчизняну... Вона, сховавши в скриню атестат зрілості, на другий день після випуску виїхала в поле. Проривала і перевіряла буряки і копала їх, доглядала кукурудзу і ламала качани, ніби весела, ніби щаслива, з усміхом на вишневих устах. Тільки ніхто, навіть Олена Павлівна, не помітила у тернових дівочих очах глибокої печалі.

Рік був важкий, неврожайний, на трудодні одержали мало і хліба, і грошей, до того ж ще і голова був тоді пняка, не голова, а горе й біда для колгоспу.

Олена Павлівна, не мігши прогнати важкі думи, знаходила розраду в праці. З усією ланкою готувалась до майбутнього року — вивозила на поля перегній, чистила насіння... І Іринка була з ними. Та ось вона не виїхала на роботу день, і другий, а на третій ланкова сама пішла до дівчини і побачила дивну і незрозумілу картину: Ірина складала в чемодан речі.

— Куди це ти збираєшся, Іринко?

— Іду, Олено Павлівно!

Ланкова мовчала, дивилась на дівчину важким поглядом, і тоді дівчина вибухнула своїм горем:

— Чого ви так дивитесь на мене? Думаєте — втікаю?!

— Втікаю! Жити ж так далі не можна!

ДІВЧИНА

З оршиною пшениці

— Іринко! Що ти говориш? Ти знаєш, як жити не можна? Ти хоч раз їла цвілий хліб? Ти була хоч один день голодна? Тебе хоч раз хтось проклинав і лаяв брудними словами з ранку до вечора? Тебе хоч один раз хтось батоном вдарив по плечах?

— Ні, Олено Павлівно! Такого не було! Але хіба тільки це пече душу? Ви хочете знати всю правду? Я... Я на вулиці соромлюся вийти... В мене немає гарного плаття, в мене жакетка з полатаними ліктями... Я в кіно не завжди йду... А мені ж сімнадцять! Я на людях весела, а скільки раз я плачу, коли залишаюсь сама!

Заридала, забилась, як пташка, впала на руки, схожа на сіреньку грудку у своєму простому, ситцевому платячку.

— Ірино! Невже ти думаєш, що одній тобі важко? Що моє серце не обливается кров'ю? Ми проженемо оцього голову гультяя, ми зробимо все, щоб більше не повторилось те, що сталося цього року на фермах, у полі, щоб наш трудодень був багатим, щоб ми і хліба мали доволі, щоб ви, молодята, ходили в шовках!

— Ні, не агітуйте! З мене досить. Я не лінива, а тут я вже й наслухалась і лабачилась, я в місто поїду, зароблю і для себе й для мам!

Що їй відповісти? Вона говорить правду. Але яка куца і вбога та правда! І де знайти слова, щоб перекопати її і в своїй великій правді? Розповісти їй про своє дитинство, коли на п'ятьох сестер були одні латані-перелатані черевки? Коли носила вона плаття із полотно лиш пофарбоване в синє, а світку з ряна? Якою правдою вдарити її, щоб вона і думку кинула про втечу? Де знайти ті сильні і дужі слова, що викресували б вогонь, — і знайти в оцю ж хвилину?

Рвучко підійшла до дівчини:

— Іринко! Ірко! Якщо ти шануєш мене, я прошу тебе, дуже прошу — ходім зі мною!

— Куди?!

— Недалеко! Зовсім недалеко!..

СЕЛО. Вулиці. Берг річки. Шум очерету. І круча. Висока-висока. На ній маки. Пізні осінні степові маки. Неначе хтось, важко поранений, пройшов землею і розгубив свою кров... Іринка в подні дивилась на Олену Павлівну: навщо прийшли вони сюди, на цю кручу? Глянути на село? Чи дивитись, як вітер осінній гне верби і зриває з них лист? Чи бачити сніжну річку з її бунтівливими хвилями?

— Тут, Іринко, німі розстріляли Данила Дуная...

— Я чула щось про це. А й досі не знаю, за що... Він партизаном був?

— Ти чула щось про це... Як мало ви знаєте про рідний край! Ви все захоплюєтесь книгами про далеких

героїв... А своїх, буває, й зовсім не знаєте!.. У війну Данило прапор колгоспний переховував. Він інвалідом був... Ходив на млинях. Евакуюватись не встиг... Як ішов бій, як гітлерівці прорвались у наше село, Дунай у контору пробравсь, підпавши її, а шнурову книгу і прапор забрав із собою... Фашисти дізнались про прапор від якоїсь чорної душі і схопили Данила. Спершу все обіцяли — багатство, худобу і землю, а потім стали мучити. А він смерть обрав, а прапора не віддав поганим. І знаєш, Іринко, що сказав він у останню хвилину? «Люди добрі! Артіль бережіть! Погані фашистська зникне, загине, і для вас ще зійде сонце!»

Неначе бачить його, простоволового, безногого Данила. Неначе чує його слова: «Артіль бережіть!»

А Олена Павлівна торкає її за плече:

— Ходімо, Іринко, далі!

Дівчина обережно ступає по землі, обминаючи маки. Бо може то не квіти, а кров проросла із землі?

Олена Павлівна привела дівчинку до колгоспного саду, що розкинувся у широкій долині. Аж при дорозі стояла стара розлога яблуня. Дерево ніби зраділо, зашумівши рясним листом.

— Отут, Іринко, під цією яблунею, Данило закопав наш колгоспний прапор, а ми в сорок четвертому відкопали його. І знаєш, що ще сказав наш товариш Дунай? «Хай кров наша зійде пшеницями й садами...»

Шумів на осінніх вітрах розкішний сад. Бив прибоєм у груди дівчини. А вона не бачила дерев, не чула шуму — перед нею полум'янів, майорів на весь світ червоної прапор... Той прапор, що його оросила кров незнайомого їй Дуная... Це не полотнось билось, лопотіло на вітрі, це билось людські серця...

Іринка не втрималась, очі тернові підвела до ланкової і тихо промовила:

— Добре, тітко Олено, я лишусь... Лишусь...

КОЖНА весна неповторна. А та — була незабутня. Вони обрали нового голову артілі — комуніста із робітничого міста. Він прийшов до них із мудрою правдою, з багатими знаннями, з великою любов'ю.

Напоена дощами, земля розкривала свою красу. Неначе дівчата у зеленіх платтях — сміялися верби. Неначе наречені, йдучи до щастя, плыли у травень у білих шахах вишні, яблуні, груші. І вже й акації папуги сініжні обліті вітрила. В зелені, в барвисту квітучу одежу вбиралась земля...

(Закінчення на 4-й стор.)

«Хочу чистенької роботи»

Із родоводу МОВИ

● Цікаве слово «закон». Воно утворене з допомогою приставки «за» і колись аживаного іменника «кон», який означав «межу», «кінець», «граніцю». Таким чином і вийшло, що «закон» — це те, що не можна порушити.

● А ось напівжартівливий прикметник — «довгов'язий». Він пішов від складання слів «довгий» і «в'язи», тобто «шия» («в'язи» збереглись, до речі, в деяких діалектах).

● Вакса не у всіх асоціюється з воском, а між тим, за походженням це одне і те ж слово, запозичене із німецької мови.

● Велика історія у слова «зодчий». А походить воно від древньоросійського слова, що означає «глина». Таким чином, спочатку зодчими називали гончарників. І лише після розвитку будівельної техніки справа дійшла і до зодчих в теперішньому розумінні слова.

Чи знаєте ви, що...

Як часто на земній кулі бувають землетруси? На земній кулі кожен рік буває в середньому 10 землетрусів, тобто понад 100 тисяч в рік. Проте дев'ять десятих з них реєструються спеціальними приладами — сейсмографами і людським не відчуваються. Рубіжним землетрусом вважається біля 1000 за рік, спустошливими (псування будівель) — 1000, знищувальними (викривлення ребок і балок) — 10, а катастрофічних не більше одного. Найбільше число землетрусів відбувається в Чилі — в середньому три за день. В Японії кожні три дні буває чотири землетруси. В СРСР найбільш часті землетруси бувають на Курильських островах — один за три дні.

Де провести вихідний день?

Минув останній трудовий день тижня, і ви, шановні друзі, хочете провести свій відпочинок змістовно, весело. Сьогодні у Палаці культури імені Жовтня заводу «Чорна зірка» ви можете послухати лекцію «Про технічний прогрес» та подивитися концерт агіткульбригади Палацу культури. Колектив агітаторів агітпункту, який розташований у приміщенні клубу міськхарчоторгу, сьогодні о 16 год. 30 хв. проведе цікавий вечір запитань і відповідей. Для виборців у приміщенні агітпункту, що знаходиться в Будинку вчителя, о 17 год. директор школи № 3 т. Швець читає лекцію про моральний кодекс будівника комунізму, а курсанти лютної школи цивільного повітряного флоту влаштовують концерт. Для вас, любители циркового мистецтва! Сьогодні у нас в гостях — Київський державний цирк. Гастролю відбувається в обласній філармонії. Для любителів футболу: на стадіоні «Авангард» о 3 години дня відбудеться товариська зустріч між командами класу «Б» «Шахтар» (Олександрія) та «Зірка» (Кіровоград).

Редактор П. МАРЧЕНКО.

цювати в рідну артиль. Я теж репетувала за це, а в душі думала: «Робота не вовк, в ліс не втече». І тоді вирішила присвятити себе розумовій праці. Всі люди в нашій країні живуть за принципом: «Хто не робить, той не їсть». Я ж в своїй практичній діяльності досліджувала протилежну наукову проблему. І можу сказати, що добила в цьому напрямку деяких успіхів. Правда, довелося чимало затратити енергії, «здоров'я, сил. Недавно пішла в комору артилі, зважилася і аж жахнулася — лише на два пуди поправилася. Можна було б більше досягти, та правління артилі, комсомольці, односельчани спокую не давали. Чого я тільки від них не наслухалася! Та скоро цьому прийде кінець. Вирішила я пристроїтися десь у Кіровограді. Бажано, щоб на чистеньку і дохідну роботу. В напрямку пошуку легкого хліба я вже дещо зробила. Недавно придбала паспорт. О, тут теж довелося покумекати. Добре, що в паспортному столі працюють добрі дяді. Але, як я їх обвела кругом пальця, навіть тобі не признаюся.

На закінчення прошу тебе (адже ти обіцяв всім допомогати) використати свій вплив і зв'язки для підшукування мені підходящої роботи. І доведи до відома керівників всіх підприємств і установ Кіровограда, що днями я почну оббивати пороги їхніх приймалень.

З повагою
Ольга ДЖЕМИГА.

ШАНОВНИЙ Федько Кропива! Нарешті ти на світ білий з'явився і вже встиг декого прославити. Везе ж твоїм «клієнтам», чорт візьми! Отак ні з того, ні з сього — і на тобі: вся область знає їх імена. Предобра це ж річ — легка і заслужена слава. А тут живеш, а про тебе далі рідного села ніхто ні шу-шу. В газеті статті про тебе не друкують, кореспонденти за виступами не приїжджають, на нараді всілякі не тебе викликають. Правда, буває, що в райкомі комсомолу інколи подзвонять, щоб з'явилася на бюро. Та я на їх виклики не зважаю. Таку вже натуру маю.

А в мене ж багатий досвід є. Хочеться і поділитися ним з ким-небудь. А, крім того, чесно говорячи, приємно відчувати, коли про тебе згадують і заговорить вся область. Отож, надіючись на твою великодушність і доброту, я вирішила написати цього листа.

Перебиваюся я у селі Великі Байраки Кіровоград-

ського району. Живу цікавим, трохи одноманітним і все ж, як кажуть, заповненим до краю життям. Немає коли й в гору глянути. Двадцять чотири години короткої земної доби витрачаються в мене в основному на три важливі події: сон, прийняття їжі і танцюльки в клубі. Бачу, ти вже здивований: «Мовляв, а працюєш коли?» А я ніде не працюю. Більше того, я не переносю свого села і праці в колгоспі. Це тому, що ще з дитинства я все звикла робити навпаки. Бувало, що маленькою допадуся до кухля з молоком, а мама й каже: «Досить, дуренька, захворієш». А я роблю навпаки: дудлю до дна. Пішла в школу. Вчителі говорять, що треба вчитися на «4» і «5». А я і тут навпаки: ледве перелазила з класу в клас. Нарешті, в минулому році я закінчила десятирічку.

Зібралися одного весняного дня випускники і вирішили: всім класом після закінчення школи піти пра-

ЗДРАСТУЙ, друже Федько!

Ти, напевне, бувачи в наших магазинах. Чого там тільки нема! Все є. А от самого необхідного й немає. Ось уже кілька місяців не видно лез для гоління. Замість них на прилавках аркушки паперу красномовно свідчать: «Лезвий нет». Запитаєш в іншому магазині, а продавець подивиться на тебе таким поглядом, ніби та вимагаєш з нього шпагу Петра Першого.

Дуже прошу тебе, Федько, узнай, хто в цьому винен, і відмагай його так, щоб він став червоним як не від болю, то хоч від соромці.

Панас ЗБРОДОВ,
робітник заводу «Сільгоспдеталь»
м. Кіровоград.

Таємниця зниклого народу

ПІВРІЧЧЯ тому знаменитий російський мандрівник Петро Козлов відкрив і дослідив в пустелі Гобі мертве місто Хара-Хого. Так почалась нова історія зниклої Тангутської держави.

Із пограбованої в тринадцятому столітті стародавньої столиці вчений привіз в Петербург багато рукописів. Але ніхто з видатних сходознавців світу, які з'їхалися тоді в Росію, щоб ознайомитися з дивовижною знахідкою, не зміг прочитати тангутські книжки. Зник народ стертої з лиця землі полчищами Чингіз-хана держави, і таємниці його мови здавалась непроникною. Розгадати її вдалось радянському філологу, професору Ленінградського університету Миколі Невському.

Більш тридцяти років присвятив він вивченню рукописів і книг, знайдених в Хара-Хото. Порівнюючи тангутські ієрогліфи з написами на китайській і тибетській мовах, які він знає в досконалому, професор Невський поволі пізнавав закони мови тангутів, її фонетику, лексику, синтаксис. Він написав біля шести тисяч різноманітних знаків, якими користувались тангути, і

кожному з них дав пояснення.

Професору Невському вдалось встановити, що тангути володіли дуже високою культурою. Так, в XII віці в них було складене зведення законів. Подібною праці, де всі законодавчі акти були б злігті до купи, не знала тоді жодна європейська держава. Дослідження професора Невського викликали великий інтерес у всьому світі. Вони відкривають шлях до пізнання історії народу і держави, зниклої сім сторіч тому, — нову главу історичної науки — тангутознавство. Без цих знань не можна вивчити і правильно оцінити далеке минуле народів Азії і загальний хід розвитку людської культури.

(АПН).

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Біла пряжка», Початок о 9 год. 30 хв. ранку, 11 год. 15 хв., 12 год. 40 хв., 2 год. 05 хв., 3 год. 50 хв., 5 год. 25 хв. дня, 7 год., 8 год. 35 хв. 1 год. 10 хв. вечора.

Зайшли якось погожого недільного вечора в Маловисківський районний Будинок культури завідувачий районним відділом культури Василь Федосійович Ткаченко та його заступник Григорій Никифорович Карманний. Зайшли та й скривилися. Наче гіркої редьки вкусили. В фойє бурхливо проходив вечір відпочинку молоді. Заступник повіт старанно носом та й питає завідуючого: — Ви чуєте, шановний Василю Федосійовичу, чим тут пахне?

— Одеколоном, — ввібравши в груди повітря, відповів зав.

— От і не вгадали, — усміхнувся заступник. — Планом пахне, планом. Якби отой красивий кучерявий юнак не заглядався на свою партнершу, а ота білобрюха не прилягла своїм мрійним поглядом до кавалера, то й план був би на висоті.

Або ондечки в кутку якісь лобуряки сушать голови над кросвордами, ребусами та загадками. Самі ж нездатні культурно діячню пошлювати. А якби спробували розколупати кросворди і ребуси життя, побачили б настоячу любов, то плану рости, як на дрижджах.

— Це ж як? — не зрозумів зав.

— А тут же, принаймні.

набереться сто пар молодих зірких очей, — продовжував своє заступник. — На кожну пару по квиточку, і сто місць в кінозалі зайнято. Ось де повинен жити корінь валового збору.

— Вірно! — аж підкочив з радощів зав. — Ну і голова в тебе, Григорію Никифоровичу!

Розмова керівників культурного життя району з директором Будинку культури тов. Пинзяковим була короткою і, як ніколи, змістовною.

— Наказую: віднині про різні там вечори молоді забути! — сказав завідувачий ще й кулаком по столу гецьнув для більшої переконливості.

— Ніби їх ніколи й не існувало, — підтримав заступник.

Тов. Пинзяков хотів щось заперечити, але Василь Федосійович і Григорій Никифорович вже показали йому спину, що красномовно свідчило про гранітну рішучість начальників.

Отаким чудернацьким чином Василь Федосійович і Григорій Никифорович повернулись спиною до молоді райцентра. Звичайно, вона влевнена, що ще повернуться «старі», добрі часи. Але тут вже знаєте, чим пахне?!

Федько КРОПИВА.

ДІВЧИНА з орлиною племени

(Закінчення).

ОЛЕНА Павлівна, заклопотана, вічно в тривогах і в турботах, здавалось, думала про одне — про врожай, про багатство артилі. І не знала, зовсім не знала Іринка, як всюди і у всьому ланкова боролась і за неї. Аж поки якось влітку не відкликала вона дівчину і спитала:

— То як, Іринко, спланиш на середній освіті чи підеш далі?

— Не знаю, що вам і сказати. Хотілося б далі... Тільки...

— Без ніяких «тільки»! Ти наша дочка. Ми вирішили послати тебе у Київ, у сільськогосподарську академію.

МІНУВ місяць, як поїхала Іринка в Київ. Спершу часто писала листи, а потім змовкла. В ланці вже почали турбуватися. В Олені Павлівні з тривоги ще дужче заболіло серце... Невже провалилась? А як хотілося їй бачити дочку ланки в академії!

Одного дня, вийшовши з рядків, вони сіли спочити край дороги. Нараз хтось крикнув:

— Гляньте! Іринка!

Вона їхала до них. В новому зеленому платті, з букетом волошок у золотистих косах. Поставила велосипед біля акації і кинулася до них з обіймами, з поцілунками

— З чим же тебе вітати, Іринко?

— З перемогою! І не лайте мене. Я, склавши екзамен, перевелася на заочний.

Олена Павлівна спохмурилася: — Невже ти подумала, що ми матір твою не доглянемо?

— Ні, Олено Павлівно. Коли я відшукала в списках прийнятих своє прізвище, я вас усіх побачила... Я, Олено

Павлівно, кручу побачила. Ще раз ніби почула заповіт Дуная... І поле наше розгорнулось переді мною, — її голос затремтів широко й схвильовано, як у жайворонка. — І я подумала тоді: як же я вас кину?

А ще через рік Іринка рішуче заявила Олені Павлівні, всім подругам, що вона отак жити не може, що вона має багато знань, що вона хоче ділитися ними з усіма... І тоді в полі виникла ще одна чудесна школа. І досвід ланки, помножений на знання, сходяв і сходяв все ряснішими і ряснішими врожайми... В артиль прийшло багатство, а в ланку — слава...

ОЛЕНА Павлівна підвела голову. В дворі почувся гомін, чийсь кроки. То йшла до неї ланка. Щоб почути її слово... Як зійшлися усі, обвівши поглядом подруг, вона заговорила:

— Ваше право обрати ведучу. Всі ви мені дорогі, всі ви хороші, а треба обрати найкращу. Адже ж ланка у нас не проста, а ланка комуністичної праці. І я б хотіла, я б просила вас послухатися не моєї поради, не слова мого, а моєї мрії!

Вона назвала ім'я, і Ганна, вже тепер найстарша в ланці, радо гукнула:

— А ми всі так думали, Олено Павлівно!

...Ви бачили, як у весняному голубому небі летить журавлиний ключ?

Ви чули його торжествуючу пісню?

Ключ ніколи не залишається без вожака.

Ніби розсікаючи крилами туге повітря, до нових рубежів, до нових перемог повела ланку Іринка, дівчина із комсомольського орлиного племені...

ПІШІТЬ!

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. «Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 56-14, відділів — 50-24. БК 00072. Зам. № 1512. Т. 27.000.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе! Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.